

Colecție coordonată de
Respect pentru oameni și cărți SHAUKI AL-GAREEB

MARIE RUTKOSKI

SĂRUTUL CÂȘTIGĂTORULUI

Corint
BOOKS
—2018—

Traducere din limba engleză de Oana Chițu • TRILOGIA CÂȘTIGĂTORULUI • CARTEA A TREIA

DEȘERTUL ÎNGHETAT

TUNDRA
(TATH)

MINELE DE SULF

LAGĂRE
DE MUNCĂ

VALORIA

CAPITALA
(VAL)

ORA
(LAHIR)

HERRAN

INSULELE
PUSTII

INSULA
ITHRYA

INSULELE
SUDICE
(CAYN SARATU)

.RU

DEȘERTUL ÎNGHETAT

PODIŞ

CÂMPIILE

DACRA

ORASUL
REGINEI
(TARATANIR)

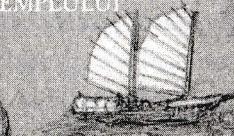
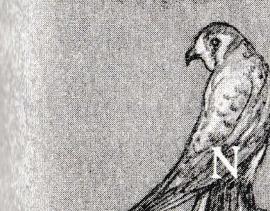
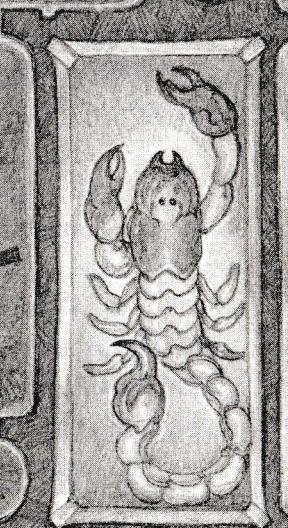
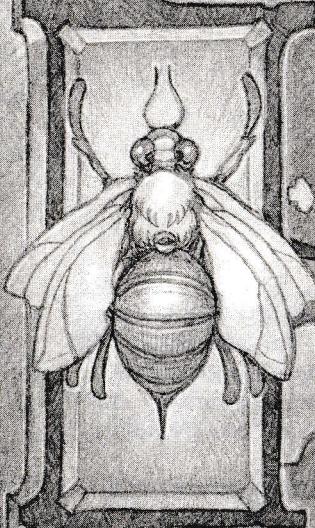
INSULA
TEMPLULUI

CUATOR

V

E

S

CU TEMPUL, EL INVENTĂ O POVESTE.

Dar nu și la început.

La început, gândurile ce-i cuprindeau mintea nu aveau timp să se preschimbe în cuvinte. Atunci, capul lui fusese din fericire golit de povești. Se apropiua războiul. Bătea la poartă. Arin se născuse în anul zeului morții, iar acum se bucura, în sfârșit, de această întâmplare. Se abandonase zeului său, care-i zâmbise și se apropiase de el. *Poveștile au să-ți pună capăt zilelor*, șoptise el în urechea lui Arin. *Acum, ascultă-mă. Ascultă-mă.*

Iar Arin ascultase.

Corabia lui pornise ca o săgeată din capitală. Acum se strecura în rândul navelor din flota estică, ancorate în portul orașului său, golete agile de război, ce înălțau drapelul în albastru și în verde al reginei lor. Goeletele erau ale lui Arin. Sau cel puțin pe moment; darul reginei din Dacra pentru noii ei aliați. Navele nu erau aşa de multe la număr pe cât și-ar fi dorit Arin, și nici la fel de bine înarmate.

Dar:

Ascultă.

Arin îi spuse căpitanului navei sale să ancoreze lângă cea mai mare goieletă dacrană. După ce dădu ordine căpitanului său să ancoreze și să-i găsească vara în oraș, Arin urcă la bordul goeletei. Se apropiе de comandanțul flotei estice, Xash, un bărbat zvelt, cu un nas neobișnuit de coroiat și cu pielea măslinie, ce lucea în soarele primăverii târziu.

Arin privi în ochii lui Xash – negri, în permanență mijiți și încadrați de boiul galben care-i indica statutul de comandanț de flotă. Parcă Xash știa deja ce voia Arin să spună. Esteicul zâmbi ușor.

— Vin, spuse Arin.

Îi explică străinului cum împăratul valorian plănuise ca sursa de apă a orașului herran să fie treptat otrăvită. Împăratul trebuie să fi trimis pe cineva în munți, la sursa apeductului, cu câteva luni în urmă. Chiar și de pe puntea navei lui Xash, Arin putea vedea spatele arcuit al apeductului valorian. În depărtare, silueta lui era estompată, șerpuind printre munți și cărând ceva ce-i slăbise pe herrani, făcându-i să pice în latergie și să tremure.

— Am fost văzut în capitală, iî zise Arin lui Xash. O corabie valoriană a urmărit-o pe a mea până aproape de Insulele Pustii. Nu putem decât să presupunem că împăratul știe că am aflat.

— Ce s-a întâmplat cu nava?

— S-a întors. Probabil ca să aducă întăriri – și să aștepte ordinele împăratului.

Arin vorbea pe limba bărbatului pe un ton concis, cu accent puternic și silabe rapide și apăsate. Limba nu-i era încă bine cunoscută.

— O să atace acum.

— Cum de ești așa de sigur că apa a fost otrăvită? De unde ai informația asta?

Arin ezită, nesigur pe cuvintele dacrane.

— Molia, răsunse el, pe limba lui.

Xash miji ochi și mai tare.

— Un spion, zise Arin în dacrană, găsind în final termenul potrivit.

Își învârti inelul de pe degetul mic și se gândi la Tensen, maestrul lui spion, și la faptul că vasul valorian care îl urmărise putea fi un semn că Tensen fusese probabil arestat chiar pe când Arin părăsea palatul imperial. Bătrânul insistase să rămână în urmă. Ar fi putut să fie prins. Torturat. Forțat să vorbească. Arin își imagină ce i-ar fi făcut valorienii...

Nu. Zeul morții cuprinse în mâna lui rece gândurile lui Arin și strânse. Nu mă ascultă, Arin.

Așulta.

— Am nevoie de hârtie, zise Arin cu voce tare. Am nevoie de cerneală.

Arin desenă o hartă a Herranului pentru Xash. Schiță rapid peninsula, trasând curbele cu peniță. Hașură insulele răspândite la sud de capul peninsulei, presărate în marea dintre Herran și Valoria. Bătu cu vârful peniței pe conturul unei insule mari și stâncoase, numită Ithrya, ce crea o strâmtoreare îngustă între ei și vârful peninsulei.

— Curenții izvorului din strâmtoreare sunt puternici. E dificil să navighezi acolo. Dar dacă se apropie vreo flotă valoriană, aceasta este ruta pe care o va urma.

— Vor alege o strâmtoreare greu de navigat? zise Xash sceptic. Ar putea înconjura cele trei insule și să se întoarcă spre nord, ocolind peninsula până în orașul tău.

— Ar fi prea lent. Negustorii iubesc strâmtarea. În perioada asta a anului, curenții au cea mai mare putere și împing navele dinspre Valoria chiar pe țărmul Herranului. Le împing destul de repede prin strâmtoreare. Împăratul se aşteaptă

să atace un oraș slăbit. Nu știe că va întâmpina rezistență. Nu va avea niciun motiv să aștepte înfăptuirea planului său. Arin puse degetul pe un loc la est de Insula Ithrya, aflat la capătul peninsulei. Ne putem ascunde aici, zise el. O jumătate de flotă se va afla chiar la est de peninsula, iar jumătate pe latura estică a insulei. Flota valoriană va pătrunde repede în strămoare. Îi vom flanca și îi vom ataca din ambele părți. Nu se vor putea retrage, indiferent de vânt. Dacă încearcă să se întoarcă prin strămoare, curenții îi vor aduce înapoi.

— N-ai pomenit nimic de numărul oamenilor. Noi nu suntem o flotă mare. Dacă vrem să-i flancăm pe valorieni, astea înseamnă că ne înjumătățim puterea. Ai mai luptat vreodată pe mare?

— Da.

— Sper că nu te referi la bătălia din golful ăsta, din noaptea Revoluției Fulgilor de Nea.

Arin nu răspunse.

— Bătălia aia s-a dat într-un *golf*, mărâi Xash. Un leagân mic și moale, cu vânturi dulci, bune de adormit prunci. E ușor să faci manevre *aici*. Acum vorbim despre o bătălie în largul mării. *Tu* propui să slăbim forța flotei, înjumătățind-o.

— Nu cred că flota valoriană va fi prea numeroasă.

— Nu crezi...

— Nici nu e nevoie să fie prea mare ca să atace un oraș a cărui populație a fost aruncată în letargie. Un oraș, zise Arin, accentuându-și cuvintele, despre care împăratul crede că nu are niciun aliat.

— Îmi plac atacurile-surpriză. Îmi place ideea de a-i prinde pe valorieni la mijloc. Dar planul tău nu va funcționa decât dacă împăratul nu a trimis o flotă care ne va depăși cu mult și care ne poate scufunda cu ușurință. Planul nu va funcționa decât dacă împăratul chiar nu știe că Dacra – vocea lui Xash îi

trăda dezacordul – s-a aliat cu voi. Împăratul valorian i-ar face o adevărată plăcere să nimicească o asemenea alianță cu forța lui navală uluitoare. Dacă știe că *suntem* aici, ar putea să trimítă chiar și toată flota valoriană.

— Atunci e mai bine să ducem bătălia de-a lungul strămtorii. Dacă nu cumva ai prefera să ne atace aici, în golf.

— *Eu* conduc flota. *Eu* am experiență. Tu nu ești decât un băiat. Un băiat *străin*.

Când Arin vorbi iar, nu erau cuvintele lui cele care-i ieșiră pe gură. Zeul lui îi dictă ce să spună.

— Când regina ți-a poruncit să conduci flota spre Herran, cui a dat ea comanda supremă? Mie sau ție?

Chipul lui Xash împietri de furie. Zeul lui Arin rânji înăuntrul lui.

— Pornim acum, zise Arin.

Apele de la est de Insula Ithrya erau de un verde limpede. Însă Arin vedea, din locul în care nava lui aștepta apariția flotei valoriene, cum curenții ce ieșeau vijelioși din strămoare formau un odgon lat, aproape violet, în largul mării.

Așa se simțea și el: de parcă o forță întunecată și răsucită îl muncea pe dinăuntru, îi cuprindea degetele și-l încălzea și-i umfla coastele cu fiecare suflare.

Când prima navă valoriană ieși ca vântul din strămoare, Arin se umplu de o bucurie răutăcioasă.

Și era și simplu. Valorienii nu se așteptaseră să-i întâlnescă și, în mod clar, nu aveau habar de alianță. Mărimea flotei dușmane era aceeași cu a lor. Îngustimea strămtorii făcea ca navele valoriene să pătrundă în marea Herranului două câte două. Erau ușor de atacat.

Flota de est se apropie de ele din ambele părți. Ghiuilele începură să facă găuri în lemnul corăbiilor. Armele de

punte încețoșă aerul cu fum negru. Mirosea a un milion de chibrituri arse.

Arin urcă la bordul primei lui nave valoriene. Părea să privească acțiunea din afară, prin ochii unui străin; se văzu sătind trupul unui marină valorian, apoi pe al altuia și tot aşa, până ce sabia lui fu unsă de roşul săngelui. Sâangele îl împroşca peste gură, dar Arin nu-l gustă. Nu simți cum pumnalul lui se împlântă în burta unui om. Și nici nu clipi când o sabie inamică îi feri apărarea și-i tăie bicepsul.

Zeul lui Arin îl pălmui peste față.

Fii atent! îl certă moartea.

Arin ascultă și, după aceea, nimenei nu-l mai atinse.

Când se termină, iar epavele valoriene erau inundate de apă și restul de nave inamice fuseseră capturate, Arin își reveni iar din vis. Clipi în razele soarelui ce cobora. Lumina lui era ca un sirop portocaliu ce cădea peste trupuri și împrumută săngelui o culoare bizară.

Arin stătea pe puntea unei nave valoriene capturate. Respirația lui era muncită și pieptul îl durea. Nădușeala i se prelingea în ochi.

Căpitanul dușman tocmai ce era târât în față lui Xash.

— Nu, zise Arin. Aduceți-mi-l mie.

Ochii lui Xash ardeau de furie. Însă dacranii făcură cum le ceru Arin, iar Xash îi lăsa în pace.

— Scrie un mesaj împăratului tău, îi zise Arin căpitanului valorian. Spune-i că a pierdut. Spune-i că va plăti scump dacă va mai încerca o dată. Folosește sigiliu personal. Trimite mesajul și-ți cruț viață.

— Cât de nobil! zise Xash, disprețitor.

Valorianul nu răspunse nimic. Pălise de frică. Totuși, Arin se minună din nou cum reputația valorienilor pentru curajul și onoarea lor părea să fie contrazisă adeseori de adevăr.

Omul scrise mesajul.

Chiar ești un băiat, așa cum spune Xash? îl întrebă zeul pe Arin. *Ești al meu de douăzeci de ani. Te-am crescut.*

Valorianul semnă bucătica de hârtie.

Am avut grija de tine.

Mesajul fu rulat, sigilat și așezat într-un tub mic din piele.

Te-am vegheat când credeai că ești singur.

Căpitanul legă tubul de piciorul unui șoim. Pasărea era prea mare ca să fie un vindereu*. Nu avea penajul unui vindereu. Șoimul își lăsa capul pe o parte, întorcându-și ochii sticioși către Arin.

Nu, nu ești un băiat, ci un bărbat după chipul și asemănarea mea... un bărbat care știe că nu-și permite să treacă drept slab.

Șoimul își luă zborul spre cer.

Ești al meu, Arin. Știi ce trebuie să faci.

Arin tăie gâțul valorianului.

Abia când Arin se afla în drum spre golful patriei sale, cu părul năclăit de sânge încheiat și hainele spoite de pete uscate, povestea i se înfiripă în minte. Adevărul i se așeză pe limbă și se topă ca o bomboană amară.

Asta era povestea pe care și-o spunea Arin.

Fuse odată un băiat care știa cum să se facă mic de frică. Într-o noapte, zeii îl văzură încuiat în camera lui, tremurând, aproape vomând de teamă. Asculta ce se întâmpla în altă parte a casei. Tipete. Lucruri sparte. Comenzi aspre. Cuvintele se auzeau înfundat, însă băiatul ce-și vârsa mațele într-un colț le putea auzi limpede.

Mama lui era undeva dincolo de acea ușă încuiată. Tatăl lui. Sora lui. Ar fi trebuit să meargă la ei. Le comandă genunchilor

* Kestrel în lb. engleză (n.tr.).